Enderrock | Jordi Novell | Actualitzat el 03/08/2020 a les 15:27

Intensitat i química

Sílvia Pérez Cruz i Marco Mezquida presenten el seu disc conjunt 'MA. Live in Tokyo' al festival Sons del Món a Roses | El duo emociona en un concert nu i directe

Foto: Gemma Martz

Avui en dia, la feina de promotor de concerts és el més semblant a un esport d'alt risc. Malgrat les múltiples envestides patides des de totes bandes, el festival Sons del Món va poder obrir les portes el passat dissabte 1 d'agost amb l'actuació de **Diego el Cigala**. L'endemà diumenge, la segona jornada del festival va rebre l'actuació de dos dels artistes amb més projecció internacional de casa nostra. Per una banda -vestida de blanc- la cantant palafrugellenca **Sílvia Pérez Cruz** i, per l'altra, -vestit de negre- el pianista maonès **Marco Mezquida**.

L'ubicació del festival, en aquesta edició reduïda, s'ha concentrat a la Ciutadella de Roses, una fortificació renaixentista que serveix per als concerts com a 'marc incomparable' -tòpic que poques vegades s'adiu tant com en aquest cas-. La gran esplanada va permetre estendre unes 1.200 cadires que, per tal de respectar les distàncies de seguretat, van garantir l'assistència d'uns 800 espectadors, xifra que va fer penjar el cartell de *sold out*. L'enorme espai de la fortificació rosinca també permet la instal·lació d'un *village* per a poder completar l'experiència musical amb una oferta gastronòmica a càrrec de diversos *food trucks*.

Foto: Gemma Martz

Pérez Cruz i **Mezquida** van començar amb puntualitat el concert, envoltats de la foscor dissenyada per un efectiu joc de llums que subratllava certs moments del concert. "Joia", una cançó composta com a agraïment al públic- va ser l'encarregada d'obrir la nit, amb **Mezquida** assegut davant d'un piano vertical amb sordina, instrument que alternaria durant tot el concert amb un piano de cua. El repertori va incloure bona part de les cançons del disc en directe *MA. Live in Tokyo* (Universal, 2020), un concert enregistrat al club Blue Note de Tokyo, on **Sílvia Pérez Cruz** i **Marco Mezquida** van ser convidats a tocar durant tres nits l'octubre del 2019. L'edició del disc, prevista per al desembre d'aquest any, es va avançar al mes de maig ja que, segons va explicar **Pérez Cruz**, el confinament "era una bona situació per a escoltar aquesta música". Així, van sonar adaptacions de García Lorca -"Niño mudo"-, Anna Maria Moix -"Mañana"-, al costat de clàssics del cançoner brasiler -l'excepcional "Asa branca" de Luiz Gonzaga-, o "Estrela, estrela" de Victor Ramil- i llatinoamericà -la popular "La llorona" o el tango "Siga el baile". Una de les novetats de la nit va ser la cançó "La flor", escrita per **Sílvia Pérez Cruz** durant el confinament, i interpretada per la cantant a guitarra sola.

'Intensitat' va ser la paraula més repetida durant tota la nit, i venia donada pel color de les pròpies cançons i per la circumstància del concert el sí: avui en dia, assistir a un concert de música en viu és una acció d'activisme cultural. I poder viure en directe un concert com el que ofereixen dos artistes de la categoria de **Marco Mezquida** i **Sílvia Pérez Cruz** és una experiència realment irrepetible. La proposta del duo intenta evitar llocs comuns i zones de confort, per aportar el màxim de personalitat interpretativa a les cançons. El carisma vocal de la palafrugellenca és innegable; però la figura de **Marco Mezquida** menja a banda. S'acomoda a qualsevol gènere amb una versatilitat només reservada a certs privilegiats, i no deixa de desplegar recursos cançó a cançó. I la química funciona: sovint no és fàcil determinar qui acompanya a qui. Com va explicar a mig concert el pianista menorquí, l'objectiu és "potenciar-se, impulsar-se i divertir-se", reptes que sens dubte van aconseguir al llarg de les dues hores que va durar el recital.

Foto: Gemma Martz

Excepcional va ser la recta final del concert, amb els equilibris sense xarxa de **Pérez Cruz** a "Ensumo l'abril", una ennegrida -cortesia de les tensions de **Mezquida**- "Oración del remanso", el clàssic de **Paul Simon** "The Sound of Silence", i el *medley* format per la composició de cant coral "Christus Factus Est", el clàssic *free* d'**Ornette Coleman** "Lonely Woman" i l'estàndard de Rodgers/Hart "My Funny Valentine", la cançó amb la qual els dos músics es van conèixer, segons que van explicar, ja fa més de dos anys.

Els bisos van incloure la versió de **Radiohead** "No Surprises" -amb **Mezquida** tocant un pianet reduït- i, com no, l'havanera escrita per Càstor Pérez i Glòria Cruz -els pares de la cantant- només unes platges més avall: "Vestida de nit".